

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 295: Phật Thuyết Tất Cả Pháp, Bát Nhã Đều Bao Trùm Hết. Kinh Này Lại Là Phần Quan Trọng Nhất Trong Bát Nhã. Có Thể Thấy Đọc Kinh Này, Không Khác Gì Đọc Bộ “Đại Bát Nhã”, Và Cũng Không Khác Gì Đọc “Tam Tạng Mười Hai Bộ”

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 023)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

[Chánh văn]: Phật thuyết tất cả pháp, Bát Nhã đều bao trùm hết. Kinh này lại là phần quan trọng nhất trong Bát Nhã. Có thể thấy đọc kinh này, không khác gì đọc bộ “Đại Bát Nhã”, và cũng không khác gì đọc “Tam Tạng Mười Hai Bộ”.

Chư vị đồng tu nghe những lời này, không được sanh tâm hiểu lầm, cho rằng tôi đọc “Kinh Kim Cang” thì cũng bằng như đã đọc xong toàn bộ “Đại Tạng Kinh”, kỳ thực không phải như vậy. Cũng giống như cùng một bài văn, bài văn đương nhiên phải có cái đề mục, chúng ta đọc cái đề mục rồi, thì có phải là đã đọc hết toàn bộ bài văn rồi không? Có thể nói như vậy, bởi vì toàn bộ bài văn cũng không ngoài việc triển khai cái ý nghĩa của đề mục. Nhưng cũng không thể nói như vậy được, vì sao? Chưa chắc quý vị ở ngay nơi đề mục mà thấu hiểu được ý thú thâm sâu. Thật sự mà nói, cần phải đọc khắp các kinh điển Đại thừa, thì quý vị đối với “Kinh Kim Cang” mới có được sự lãnh hội, thể hội chân thật. Đọc “Kinh Kim Cang”, có thể giúp chúng ta nắm vững được cái cương lĩnh tu học của toàn bộ Phật pháp Đại thừa.

Sự tu học trong Phật pháp, chư vị đều biết, pháp môn rất nhiều, vô lượng vô biên. Chúng ta tu học cũng giống như đi học ở trường vậy, trong rất nhiều pháp môn đó, quý vị chọn lấy một pháp môn nào, thì cũng giống như trong trường học có rất nhiều khoa hệ, quý vị muốn theo học khoa hệ nào, quý vị có môn chủ tu (môn chính), có môn tuyển tu (môn tự chọn), và còn có rất nhiều môn quý vị không muốn tu học; điều này chư vị rất dễ hiểu, Phật pháp cũng giống như vậy. Kinh luận của Phật pháp nhiều như thế, Phật không phải dạy chúng ta học hết toàn bộ, mà là để chúng ta tự mình ở trong tất cả kinh luận mà

lựa chọn, chọn lấy một môn để chủ tu. Đương nhiên việc chọn kinh luận cũng giống như chọn môn học ở trường, chọn cái chúng ta cần thiết, phù hợp với hứng thú của chúng ta. Chúng ta có năng lực tu học hay không, cũng cần phải phù hợp với những điều kiện này, sau khi chọn rồi, việc tu học sẽ không gặp khó khăn, và nhất định có thể đạt được thành tựu, việc chọn pháp môn tu học trong Phật pháp cũng lại như thế.

Ở trong thời đại hiện tiền của chúng ta, hoàn cảnh sống của chúng ta, năng lực tu dưỡng của chúng ta, ở trong rất nhiều pháp môn, thật sự mà nói Tịnh Độ là phương tiện nhất. Bởi vì pháp môn này là pháp môn mà tất cả chư Phật Bồ-tát đã lựa chọn cho đại chúng. Chúng ta hãy thử nghĩ xem, bản thân mình có thích hợp để tu học pháp môn này hay không. Sau khi chọn định rồi, thì “một môn thâm nhập”, đây là chương trình chủ tu của chúng ta. Ngoài ra, trong tất cả các kinh điển, cũng có thể chọn vài bộ để làm “tuyển tu” (trợ tu). Mục đích của việc tuyển tu là gì? Là để trợ giúp cho pháp môn chủ tu này của chúng ta, khiến cho pháp môn này trong quá trình tu học, loại bỏ được tất cả chướng ngại, có thể thuận lợi đạt được thành tựu, mục đích là ở chỗ này.

Ngoài mục đích này ra, chúng ta không thể chọn nhiều hơn nữa. Vì sao vậy? Chọn nhiều quá, thời gian của chúng ta có hạn, tinh lực có hạn, e rằng đối với việc tu học lại nảy sinh chướng ngại, như vậy thì không tốt. Chúng ta hy vọng có thể thuận lợi thành tựu, có thể nhanh chóng thành tựu, không hy vọng có chướng ngại, không hy vọng thời gian tu hành thành tựu của chúng ta bị kéo dài ra. Đây là điều nhất định phải nhận thức rõ khi lựa chọn pháp môn, là điều đầu tiên phải nhận thức.

Chúng ta chọn “Kim Cang Bát Nhã” làm trợ tu cho Tịnh tông, điều này vô cùng thỏa đáng. Bộ kinh này, thật tình mà nói, trong quá khứ có không ít người dùng nó để làm chủ tu, đặc biệt là Thiền tông Trung Quốc, từ sau thời Ngũ Tổ đều dùng “Kinh Kim Cang” để ấn chứng. Cho nên “Kinh Kim Cang” được lưu thông rất phổ biến tại Trung Quốc, ảnh hưởng đối với toàn bộ Phật pháp rất sâu sắc. Những việc này, ở phần trước chúng tôi cũng đã từng báo cáo qua.

Thời hiện đại, tại sao chúng ta không thể chọn bộ kinh điển này làm chủ tu? Bộ kinh này tuy vẫn chưa giảng xong, chỉ mới giảng được một phần tư, nhưng đại ý ít nhiều cũng có thể thể hội được một chút. Chư vị thử nghĩ xem, chúng ta dùng bộ kinh này làm chủ tu, có được hay không? Quý vị có thể làm được đến mức “tất cả đều không chấp trước” hay không? Quả nhiên thật sự có

thể làm được, Không và Hữu hai bên đều không chấp trước, thì được! Dùng cái này làm chủ tu, không vấn đề gì. Thật sự không chấp trước, mà lại có thể thực hành bồ thí, thì có thể được.

Nhưng ngặt nỗi là làm không được! Làm không được thì phải làm sao? Lão thật niệm Phật (thật thà niệm Phật), vậy là còn có thuốc chữa. Cho nên sau khi đọc bộ kinh này, bản thân hãy cố gắng phản tỉnh, cố gắng kiểm điểm một chút, chúng ta làm không được, đương nhiên cũng phải làm, làm được một phần, hai phần, quyết định là có lợi ích, đối với việc niệm Phật có sự giúp đỡ rất lớn.

Kinh điển của Tịnh tông, chúng ta nói Tịnh Độ Tam Kinh, hoặc giả là Tịnh Độ Ngũ Kinh, tính chất cũng tương đồng với “Kinh Kim Cang”, đều có thể bao gồm tất cả Phật pháp, cũng là phần quan trọng nhất, tinh hoa nhất trong tất cả Phật pháp. Trong quá khứ khi chúng tôi giảng “Kinh Quán Vô Lượng Thọ”, giảng “Kinh Vô Lượng Thọ”, đều đã báo cáo tường tận với mọi người. Nếu đọc bộ kinh này, bằng như đọc sáu trăm quyển “Kinh Đại Bát Nhã”, bằng như đọc toàn bộ “Đại Tạng Kinh”, vậy thì đến khi nào mới có thể nói được câu này? Bộ kinh này “thông” rồi thì mới có thể nói như vậy. “Thông” chính là chứng đắc rồi, trên kinh nói Tín - Giải - Hành - Chứng, từ trên “Kinh Kim Cang” mà chứng đắc rồi, chứng đắc cái gì? Chứng đắc chân như bốn tánh. Trong nhà Thiền gọi là: Minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật, lúc đó thì được rồi, đây chính là điều trong cửa Phật thường nói: “Một kinh thông thì tất cả kinh đều thông”, như trong Kinh Hoa Nghiêm đã nói “Một tức là tất cả, tất cả tức là một”, vậy là được rồi.

Phàm là kinh Đại thừa, bất kỳ một bộ kinh nào, y theo lý luận phương pháp của nó mà tu hành thì đều có thể kiến tánh. Cho nên chúng ta thường nói “một kinh thông”, phải đến trình độ nào mới gọi là thông? Kiến tánh thì mới thông, khi chưa kiến tánh thì chưa thông. Bởi vì nó có bốn giai đoạn: Tín, Giải, Hành, Chứng; đến lúc “Chứng” thì mới thông, chưa đến lúc Chứng thì chưa thông! Bốn cửa ải: Tín, Giải, Hành, phía sau vẫn còn một cửa ải chưa thông! Cho nên cửa ải đó nếu như thông qua, chứng quả rồi, vậy thì được!

Do đó có thể biết, câu nói này giảng không sai, nhưng ở trình độ hiện tiền của chính chúng ta thì sao? Không được, chưa đủ!